

Giannis Michailidis

**Ovi ljudi su sistem, a
sistem nam je neprijatelj**

Sadržaj

Strukturiranje neprijatelja	4
Demokratija kapitala je raj u odnosu na pakao koji stvara u zemljama koje iskorištava	6
Oružana svijest	7
Praćenje mog putovanja u svijet ustanka, otpora i solidarnosti	8
Još uvijek živim u utrobi zvjeri	9
Određeni put	10
Organizacija i napad	12
Glavni napad na rubu evolucije autoriteta	13

Ovo pismo je pokušaj da objasnim svoje stavove i izbore anarhističkih buntovnih akcija, u nadi da će one služiti kao okidač za njeno širenje.

Nije pisano kroz prizmu određene ideologije ili kristaliziranje sklonosti, ovo su sinteze sa ukradenim proizvodima iz ideoloških super-marketa – to su moje misli.

To se osvojeno, ipak odlukama i vrijednostima nekoga ko sudjeluje u ratu protiv vlasti, puni blistav ideal anarhije. Ideal viđen toliko u tradicionalnim zajednicama iz prošlosti, kao i pobunama zajednica iz prošlosti i sadašnjosti.

Ideal kojem sada možemo pristupiti, možda nikada neće potpuno dominirati. Jer, kao što je naš suborac i prijatelj Giannis Naxakis napisao **“autoritet nije metafizički, on je u nama”** baš kao što je i strast za slobodom i neautoritativnim odnosima.

Spoznaja da je stvarnost kapitalizma rat svih protiv svih, natjecanje u preživljavanju, natjerala me je da postanem dio rata protiv kapitalizma i odaberem poziciju. Između ljubitelja reda, nesvjesnih ubica, odabrao sam stranu pobunjenika.

Anarhija je način pobune, dok pokušavam dočarati ono protiv čega se borim – odnos prema autoritetu, antihijerarhijsko organizovanje zajednice u borbi.

Strukturiranje neprijatelja

Razvoj civilizacije sadrži stalnu nadopunu mreže društvenih konvencija. Ova mreža je univerzalna, uključuje novac, zakone i etiku. Svaki sukob i svako natjecanje interesa je posredovano i smješteno u sistemu konvencija.

Moderna socijalna struktura je formirana kako bi se uravnotežila protu-sila temeljena na reprodukciji, ali i ojačala. To se stalno razvija i ponovno podešava po mnogim središtima vlasti, moćnih kapitalista, državnih dužnosnika i znanstvenika čiji prosperitet ovisi o sposobnosti društvenog stroja da opstane i da se razmnožava.

Čak uništavanje dijela ovog gigantskog stroja je prilika za njegovo ažuriranje. Svaki rat, svaka prirodna katastrofa, svaka pobuna ili revolucija stvara nova područja za investicije kapitalizma i novi, mirniji režim se rađa iz pepela prethodnog. Svako prethodno carstvo prijetilo je drugim autoritetima. Kapitalizam nudi takvu društvenu fleksibilnost da će svaki snažan element vlasti jednostavno asimilirati.

Moć savremenog društvenog stroja je njegova sposobnost da asimilira sve. Svaki građanin, svaki radnik je prijenosnik koji se mora staviti na pravo mjesto. I svi se osjećamo ovisni o ovom genijalnom sustavu amortizacije socijalnih vibracija, nazvanog kapitalizam, koji dominira svime:

Novac je globalni jezik, to je mjera sposobnosti svake osobe da se iskoristi. Svako ko uči kako da upravlja novcem je krenuo putem autoriteta.

“Ovi ljudi su sistem, a sistem je neprijatelj”

Ovo je moćan svijet kapitala. Ali, univerzalna religija novca treba također čudo: Znanstvena-tehnologija koja je smještena u ljudski intelekt u službi najpatetičnijih ispitanika. Snažni strojevi koji ubijaju mase, muče, istrebljuju i najgore od svega – dovode do raspada ljudskog shvaćanja. Od nuklearnih bombi, eksperimenata na životinjama, klaonicama i stočnih farmi, zagađivanja i uništavanja planete. Od kamera i televizija koje šire uzor modernog roba do pametnog oružja policije.

Ali, tehnologija nije neutralna, ona je kurva koja će spavati sa tobom, ali nikad neće zaboraviti na svog svodnika. Masivne sile koje se razvijaju vrlo brzo, odvode ovaj svijet sve bliže i bliže apsolutnoj kontroli, sve bliže konačnom porazu slobode.

Čudesni novi svijet je ovdje i toliko je složen da nikome ne ostavlja pravo da tvrdi da je nevin.

Koliko god se licemjerna građanska kultura ukorijenila u društvo, prisutna u stvarnosti nije u stanju da se krije iza planine navodnih altruističnih etičkih pravila. Nastupi osjetljivosti nisu uzemljeni sa ukupnim zabranama, difuzno namećemo sebi tlačenje sa isključivom funkcijom prosperiteta i umnožavanja društva kastriranih pojedinaca.

Krađa je neetična kada osporava sveti gral legitimne imovine, dok iskorištavanje putem imovine mora da se poštuje. Ubistva su neetična, osim ako ih ne počini policajac ili plaćenik – tada je to herojstvo. Nije vrijedno spomena brojnih besmislica i nevažnih pravila koja jednostavno ograničavaju erotske i šire ljudske odnose.

Ali etika je za žrtve, one sa donjeg dijela društvene piramide. Oni koji su na vrhuncu, već su pljunuli na nju kako bi bili tamo gdje se pretvaraju da se poštuju i prepoznaju. Baš kao što pljuju i slobodni i svjesni revolucionari koji djeluju na temelju svojih osjećanja i njihovog sistema vrijednosti koji je formiran iz izvora empatije, prkose zabranama, s tom razlikom da se oni ne moraju pretvarati.

Naravno, kapitalistički sistem nije ograničen samo na difuznim strukturama vlasti koje napreduju na temelju etike koju svako može da ospori. Ono što je potrebno je nasilni

mehanizam koji će spriječiti svo osporavanje njihove rutine. Nasilje zamjenjuje margine etičkih pravila i ideologija. Globalni kapital je carstvo i kao srž, ima svoje nasilno nametanje demokratske države.

Kao i svaki totalitarni režim, demokratija je također unaprjeđena svojim temama kao najboljem obliku autoriteta. I, naravno, rade sve da se reproducira njihova etika, kultura i propaganda preko državnog obrazovanja, festivala i kontrolisanih informacija. Poruke da je svaki neautoritativni oblik organizovanja nemoguć, suvišno je spominjati, to se podrazumijeva.

Da bi se režim činio povoljnim, ali također i jedinim izborom, nije dovoljno da se primjenjuje sirovo nasilje, oni moraju da nastupaju blago.

Demokratija kapitala je raj u odnosu na pakao koji stvara u zemljama koje iskorištava

Ono izbjegava primjenu svojih unutrašnjih dogmi nulte tolerancije, čak i ako je u svojoj retorici terorisala one koji su svjesno ili ne, sporili red i mir. Granica tolerancije se prilagođava kako bi se osigurala osjetljiva ravnoteža. Demokratija time izbjegava fizičko istrebljenje svojih unutarnjih neprijatelja održavanjem humanističke fasade koja pokriva krvavu prirodu klastera države! Svako odstupanje od ovog pravila koje čini potvrdu destabilizacije sistema je i jeka intenzivnog unutrašnjeg spora koji prijete da će promijeniti karakter režima. Šteta za višu klasu demokratije koja djeluje pod vodećim principima ekonomije zove je da potroši više energije na povrat unutrašnjeg mira.

Naravno, čitav mehanizam fizičkog nasilja u demokratiji, *policijsko-pravosudno-zatvorski*, temelji se na ideologiji sigurnosti. Zločinac je imaginarni neprijatelj od kojeg te država štiti dok stvara uvjete za stvaranje istog. Isti sistem koji stvara oružje, definira legitimno korištenje vojske koja kroz surovo nasilje stvara uvjete brutalnih pljački u inozemstvu, a policija je grana za stvaranje uvjeta kapitalističkom izrabljivanju.

Osnova mehanizma potčinjavanja kapitalističkoj demokratiji je institucija zatvora – funkcionira kao ucjena za one što misle o štetnim civilnim legitimnostima, sastoji se od blaže kazne u odnosu na smaknuće, tako štiti humanističku fasadu režima. Elementarni dio moderno ustrojenog sistema vlasti je taj da se nastavlja bazirati na izravnom i neizravnom nasilju kako bi ostvario kontrolu nad svijesti.

Oružana svijest

Promatrajući stalnu evoluciju tehnologije tlačenja i kontrole sve više i više totalitarnog modela, jedno pitanje eruptira. Zbog koga sistem stavlja sebe u oklop? Šta prijeti potopom urednosti u kaos? Koje snage humanistički pokušavaju da prevare?

Sila je toliko moćna koliko i sila koja ju je stvorila. Ljudska svijest. Svijest koja je pokazala da vrijednost ide protiv bezumne eksploatacije i tolerancije. Ono što se naziva **'društvenim prslukom'** nije ništa drugo nego promjena režima kako bi se apsorbirale vrijednosti i smanjile reakcije protiv njega, ostajući nasilan i nastavljajući sa eksploatacijom.

Moderni sistem vlasti konstantno razvija tehnologiju i znanost, snažni kapitalistički mehanizam i zapadna demokratija kao regulatori su rezultat dijalektitke ko-evolucije vlasti i pobune. Režim je rođen revolucijama i ostaje revolucionaran.

"Čudo" savremenog svijeta je gadni spolni odnos između vlasti sa slobodarskim idejama. Sa jedne strane vlast ograničava svoju brutalnost, a sa druge eksplozivno i brzo razvija, u progonu znanja i slobode, svoje moći.

Situacija koja se ne može uzeti ni kao pozitivan ni negativan predznak u usporedbi sa društvima iz prošlosti, jer ne postoje mjere za usporedbu, ni historija, već samo svijet u razvoju, a u svojoj evoluciji imamo mogućnost da sudjelujemo u kontroli naše vlastite svijesti.

Evolucija svijesti prolazi kroz sporo utvrđivanje ideja i vrijednosti i stvara nove ideale koji prolaze kroz pojedinačne ili društvene ustanke i revolucije. To je tok historije. Osim krvi, koja teče u izobilju, koja služi interesima vladara, teče krv i buntovnika u cvatu, nagnutih prema suncu slobode, subverzija carstva. Jer ih slobodni duh naoružava i utvrđuje svoje ime u historiji. Ko god tvrdi da revolucionarne akcije ništa ne znače, jer je sistem previše moćan, treba da se zapita kako bi izgledao svijet danas da nisu postojali ustanci i revolucije, treba se zapitati do koje mjere će autoritet doći, ako je jedina sila koja ga razvija pohlepa za većom moći i većom kontrolom. A budući da je odgovor očit – pogledajte u njih i vidjet ćete kako skrivaju svoje krive izbore.

Praćenje mog putovanja u svijet ustanka, otpora i solidarnosti

Otkako su me moja iskustva dovela do osporavanja dominantne državne ideologije i otkako sam shvatio da je svaka minuta moje neaktivnosti umiješanost u zločine vladara, težio sam da djelovanje treba da bude u skladu sa mojim mislima. Tražio sam načine kako da sabotiram uredno funkcionisanje države i ekonomije, tražio sam saučesnike u ovom zadatku. Mnogi drugovi su imali slične izbore, davno prije mene i bio sam inspirisan njihovim mislima, njihovim djelovanjem, njihovim putovanjima. Putovanja su teška, mnogo puta i bolna, ali kao takva su odredila njihovu slobodu i njihove živote.

Svaki oblik i izbor borbe ima značaj i vrijednost po sebi. Kako daju živote za želje pobunjeničke individualnosti, pridonose potrebi širenja revolucionarnih i slobodarskih ideja, sabotiranju hijerarhiju, tržište, društvene strukture i strojeva koji su u službi kapitala i uništavanja prirode i ljudi.

Očito su sredstva i strategije izabrane u revolucionarnom ratu – kao i u svakom drugom, definirane u velikoj mjeri od odgovarajućih protivničkih strategija: Vladajuća demokratija preferira omogućavanje slobodnog izražavanja revolucionarnih ideja, osiguravajući sigurnost da će, ne samo biti oklevetani od strane medija, već će se pokopati i punokrvnim oglasnim lecima. Masa će i dalje da konzumira izrugljivo iskustvo. Ovisnost o televiziji će da prevlada. Država dobro zna da, kako bi zaustavila rat informacijskog preopterećenja, mora biti dinamična, a da bi se poruka infiltrirala socijalno, treba akciju. I ažuriranje ugnjetavanja je orijentirano ovom akcijom. Cilj ove analize je naglasiti važnost tolikih projekata širenja anarhističkih govora, kao i gerilskih akcija.

Nikakva odgovorna tvrdnja putem tiskanih i elektronskih medija ne može zamijeniti rukovanje u zajednici, komunikaciju kroz organski odnos razvijen u otvorenim projektima otpora.

Strategija države na nervni sistem anarhističke borbe je udaranje dinamično, nasilno i agresivno na neke važne izbore. Naravno, tvrdnje da su neki oblici borbe superiorniji od drugih su smiješne, međutim klađenje mora biti smješteno u svakoj pobunjeničkoj individualnosti i kolektivu: hoćemo li odustati od nekih polja revolucionarnog rata i tako pasti na koljena pred državom?

Još uvijek živim u utrobi zvjeri

Ja se sada borim protiv svijeta zatvora, prostor i vrijeme definiram isključivo konvencijama. Ja sam sebe doveo ovdje nizom svojih izbora, u pokušaju da izgradim svoj put odbijanja. Odbijanja da podlegnem državnim ucjenama, da živim kao još jedan mikroskopski pijun. To je svjesno putovanje pobune, otpora i solidarnosti. Praćenje mnogih staza koje idu uzbrdo prema vulkanima anarhističke revolucije.

Budući da sam privremeno neaktivan, iskoristavam mogućnost koju pruža demokratski režim – da se izražavam slobodno, pokušavajući pretvoriti njegovu snagu u slabosti.

Mrtvo vrijeme zatvora hrani razvoj ideja koje potkopavaju temelje demokratskih iluzija.

Nužno je da svaki prenos revolucionarnih poruka zapali pobunjeničku aktivnost. U isto vrijeme, akcije, kao i životni stav biramo sami. Zato mislim da je važno braniti izbore, koje ja shvatam kao čvorove, otkrivajući vam šta oni znače za mene. Smatram da je to važnije od 'blagosti' koju demokratski sudovi mogu pokazati ako se odlučim na šutnju o osjetljivim pitanjima. Ja sam diskreditovao zakonske kodove. Neću dopustiti da ograničavaju moj govor dinamično. Također sam diskreditovao navodnu "strategiju".

Jer, naša borba se odvija prije svega u političkom i društvenom području, to nije vojni sukob. Dinamika je barikadiranje mogućnosti širenja revolucije, a širenje počinje uzvikivanjem pobunjeničkih poruka, a ne čekanjem povoljnog tretmana od strane neprijatelja.

Naravno da se režim ne temelji na bezumnom nasilju, moderna država prilagođava kazne ovisno o stavu svoje policije i institucija.

"Bolje ostaviti put za bijeg neprijatelju, te ga, kada se bude povlačio, zaklati"

(Sun Tzu)

Nema povlačenja! Stoga, bjesna borba do kraja!

Određeni put

Trenutno sam optužen za pokušaj ubistva s lukom i strijelom tokom protesta, sudjelovanje u revolucionarnoj organizaciji **Zavjera Vatretnih Čelija (CCF)**, 160 napada koje je izvršila ova organizacija, krvavi sukobi sa policijom u Pefki i pljačkanje banaka u Velvendu, Kozani i Filoti. Svaka takva optužba za mene je čast, jer sam ponosan da me režim uključuje u svoje neprijatelje. Naravno da sam bio naoružani neprijatelj sistema i prije nego što me je policija zabilježila u svojim datotekama. I želim objasniti okvir misli koji me vodio na putovanje, pozivajući se mojim djelima i odluka. Naravno, u ovom pismu će biti nekih propusta, jer ne namjeravam dati neprijateljima neku informaciju koju nemaju.

Kada je 2009. godine neke strukture anarho gerile pogodila država, mnogi su drugovi otišli u podzemlje, za mene je bilo očito, ne samo da podržavam one koji to žele, već i da učestvujem u tim akcijama.

Tako sam stupio u vezu sa revolucionarnom organizacijom **CCF**.

Nikada nisam bio član organizacije, jer u anarhiji individualnost ima mogućnost da prati autonomni kurs i kolektivizira slobodno formiranje novih organizacija, suprotno centraliziranoj strukturi – kako to predstavlja novinarska propaganda koja želi da svi budu jedna organizacija, rušeći različite karakteristike svake od njih.

Prepoznavajući, međutim, tokom razdoblja zajedničkih meta, odnose solidarnosti, koji su doveli do dublje saradnje – ova saradnja dovela me je do prihvaćanja posljedica opresivne operacije protiv Zavjere.

Nekoliko dana prije pljačke, uhapšen sam tokom protesta dok sam ciljao u parlament sa lukom i strijelom – akcija koju podržavam u potpunosti. Tada sam pušten na uvjetnu, kako sam već odlučio da pobjegnem, ne riskirajući da budem uhapšen, s obzirom da je policija već saznala neke stvari. Izbor, svjesni izbor da odem u podzemlje, potvrđen je kada je izdana tjeratica za mene nakon hapšenja 5 članova CCF u Volosu.

Našao sam se na raskrsnici, ali sam već znao svoj put. Odabrao sam nepristupačan put kroz prekrasne krajolike u hajduk djelovanja i života. Odabrao sam stalni gerilski rat sa zadivljujućim momentima, kako strukturiranja rada, kao noćnog izleta krađe vozila i oružanih pljački, tako i trenuci napada.

Lišen si mnogih stvari kada si tražen, ali ne biti građanin je sada jednako objavljivanju rata. Ta činjenica me je, kao anarhistu, činila ponosnim samim sobom, nešto što ne bi bio slučaj da sam ostao i riskirao hapšenje ili još gore, da sam se predao očekujući blaži tretman od strane neprijatelja.

Morao sam da podržavam, zajedno sa svojim drugovima, odbijanje da se predam u teškom i stalnom trudu infrastrukture: lažna lična karta, iznajmljivanje kuće, prikupljanje oružja, samofinansiranje oružanim pljačkama. Infrastruktura obrane koja je istodobno infrastruktura napada kada mi to hoćemo. U kombinaciji sa pravilima sigurnosti i kontramjere nadzora, naš beskrajni trud u kombinaciji sa pritiskom nezakonitosti gurao nas je da iskusimo rat. Život na rubu je pogodan samo za ljubitelje stvarnih iskustava, život koji žive mirni potrošači im onemogućava ni da se približe dvoranama pasivnosti. **Jer život znači intervencija, zahtjev, rat, a ne baterija za golemi stroj.**

Shvativši da sam ja borac protiv režima i znajući da me njegovi naoružani psi mogu napasti svakog trenutka, kidnapovati me i zarobiti, promijenio sam svoj život i poteze, čekajući momenat za oružani sukob sa plaćenicima države. Trenutak u kojem je vrijednost života jednog policajca ravna nuli.

Znak koji ovisi o stupnju u kojem će oni biti prepreka mojoj slobodi. Bez sumnje, postoje inhibicije koje nas odvrćaju od uzimanja života čak i vojnika neprijatelja, bilo da je

posljedica ili popustljivost prema neodgovornim idiotima koji su uvjet za opću apatiju doveli na vlast . . . ali kada primim udarac od čuvara zakonitosti, moja sloboda košta više od njihovog ionako nepotrebnog života.

Unatoč našoj opremi na materijalnoj razini, kao i razini svijesti, trenutak kada smo morali ići protiv dva naoružana murjaka, tokom procesa infrastrukture, našli smo se slabo naoružani – u vrtlogu pritistka . . . da budem precizan, imali smo samo jedan pištolj. Tako se dogodilo da sam bio nenaoružan i kada sam osjetio da mi se približavaju, pokušao sam pobjeći. Nikada neću zaboraviti kako je prelijepo zvučao taj pucanj, dok sam očajnički razmišljao kako da izvučem deblji kraj slobode. Međutim, težak izbor oružanog sukoba sa jasnim nepovoljnim položajem, koji je anarhista Theofilos Mavropoulos zauzeo, u meni je probudio bijes slobode! Mi smo morali pobjeći preko njihovih tijela.

Tokom bitke u Pefkiju, moj zadatak je bio da zauzmem policijsko vozilo, koje sam koristio kao oružje, prijeteći da će pod njegovim točkovima završiti svaki policajac koji će biti dovoljno lud da pokuša da me zaustavi, uvijek usmjerenog prema bijegu ka slobodi. Konačni ishod ove bijesne bitke su dva teško ranjena policajca, trošak je širenje straha među tim kerovima, ali je imao visoku cijenu za nas također, ozljede i naknada zarobljeništa našeg druga.

Za mene, na ličnom nivou, dvogodišnje produženje nezakonite slobode je neprocjenjivo. Jedino mi je žao što nisam prije hapšenja ispunio sva moja očekivanja, od intenziviranja gerilskog djelovanja i oslobođenja drugova iz zatvorske demokratije. Ali sam stekao iskustva koja ne bih mijenjao nizašto, odnose koji su kovani u oružanom drugarstvu koje je obilazilo planine i gradove, pripremajući napade i pljačke i gerilske akcije. Ja sam stekao iskustva koja ću čuvati kao blago kako bih upravljao bolje, kada opet budem slobodan.

Neću nikada zaboraviti ni kako sam se osjećao kada smo se nakon dvije godine našli na nišanu, ali naoružani do zuba u kombiju u sjevernoj Makedoniji i odlučili da nećemo riskirati živote talaca u sukobu sa policijom. Proturječni uvjeti, kontradiktorni izbori.

U svijetu u kojem pokoravanje oružju policajaca dominira, samo uz prijetnju oružjem možemo osigurati svoju egzistenciju. Jedini način da informacije naših varijanti budu na sigurnom je pokoravanje prenosniku informacija sa našim nasiljem. Budući da su iskoristili podređenu ulogu policajaca, mogu li privremeno slušati naredbe pobunjenika? Dok njihova svijest ne bude usklađena sa prijedlogom otpora, gdje je antiautoritativan odnos moguć.

Ako se neko pronašao u teškoj situaciji i začuo riječi “*PLJAČKA, GLEDAJ U POD*” – dok ne namjerava da sarađuje sa opresorima, sigurno razumije da je naš izbor nužda i da je na našoj strani ne uzrokovanje problema u ovom napetom stanju.

Svijet kapitalizma je u ratu i svaki wannabe doušnik je unaprijed upisan sa našim neprijateljem. Možemo razumjeti izbor i biti blaži nego sa opresorima, ali je to najviše što možemo da uradimo, jer smo odlučili odgovoriti rat sa ratom.

To je neutemeljena kritika ovlasti odnosa tokom pljački ili talačkih situacija, budući da su autoritetski odnosi već u banci, novac je sakriven u sefovima, od strane policijskih snaga, a nakon što se mali dio njega povuče, biti će korišten za kupovinu proizvoda i usluga koje će nastaviti lanac ropstva.

Jedini neautoritativni odnos koji može da postoji, rođen je u zajednicama borbe.

Organizacija i napad

Naravno, gore navedene analize i naracija ne bi bili posebno značajni ako nije u pratnji prijedlog nastavka borbe sa svim sredstvima i u svim oblicima. Borbene zajednice se sastoje od različitih individualnosti sa različitim počecima i motivima koje srećemo u ratu protiv vlasti.

Naravno, organizirani anarhistički rat ostaje otvoren. Za postizanje jače i učinkovitije akcije protiv neprijatelja potrebno je jačanje odnosa između drugova.

Organizacija je sačinjena od grupa i ćelija zbog akcije ili na temelju zajedničkih iskustava, ili na bazi zajedničkih ciljeva i pogleda.

Akcije koje su difuzne sa našim stavovima, povezuju se sa drugim oblicima borbe, sa namjerom da svaka pojedinačna borba prenese fokus sa jedne strane na čitavu, od posebnog uvjeta je tlačenje i iskorištavanje, opće zatočeništvo koje je stvorila civilizacija autoriteta.

Akcije koje silovito udaraju neprijatelje bez priznavanja dipol od legalne i ilegalne, koje nikada ne prihvataju jezik kojim govori neprijatelj, čak iako znaju kako ga dekodirati.

Kolektivne akcije, individualističke akcije, direktne akcije. Od protesta i popularnih skupova do noćnih sabotaza, bombi, pljački i pogubljenja rukovoditelja sistema.

U ovoj akciji, odnosi između revolucionara profiliraju, poprimaju oblik prijateljstva, postaju cjelina u smislu solidarnosti. U ovoj akciji, svaki pojedinac osjeća svoje postojanje i živi u dosljednosti sa svojom emocionalnom savjesti.

Organizacija, dakle, znači prevladavanje samog sebe, samokritika, razrjeđivanje i regrupiranje na višim osnovama i odnosima. To također znači i koordinacija snaga ka zajedničkim smjerovima, tražeći načine kako premostiti razlike, ponovno razbiti zemlju i nikada ne zaboraviti gdje se nalazi neprijatelj!

Glavni napad na rubu evolucije autoriteta

Završavajući, želim naglasiti ključni nedostatak smjera borbe. Mi koncentrišemo mnogo, skoro svu snagu, na policijske, opresorske, političke i ekonomske institucije u trenutku kada se svijet apsolutne kontrole priprema u nezaštićenim znanstvenim laboratorijima. U trenutku kada mučitelji životinja, u ime znanja i znanosti eksperimentišu na životinjama i kontrolišu njihov um, nemaju policijske čuvare, poput političara.

Lako je vratiti se kleru tehnološke znanosti sa malo nasilja koje proizvodi i vrlo malo stvari će se dogoditi u vezi toga. U tekstu u kojem pišem o svojim izborima, zatvaram samokritiku o osnovnim propustima, koji su uključeni u onome što uvijek odgađam, čekajući pravi trenutak koji nikada ne dolazi, kako bih novim drugovima i drugaricama izliječio prethodne praznine. Smatram da je bitna, izvan simboličkog značenja, sabotaza tehnološko-znanstvene infrastrukture civilizacije. Jer ko god ispituje pravce istraživanja i njihovo finasiranje, shvaća da je snažan kapital i dominantan državni mehanizam vođa razvoja znanosti i tehnologije, kako bi služila namjerama ekonomske dobiti i društvenoj kontroli.

Poznato je da industrija iskorištava znanstvena ostvarenja u katastrofalnom odnosu prema prirodi i na najbolniji način za životinje i ljude. Počevši od infekcija, pregrijavanja planete, kroz smanjenje bioraznolikosti i završava mučenjem životinja iza rešetaka u stočarskim tvornicama namijenjenim za hranu i krzno. Ljudi neće dočekati bolju sudbinu od životinja – nasilje, bol, eksploatacija, smrt.

Moć znanstvenih metoda olakšavaju društvenu manipulaciju kroz psihološku propagandu, pripremu generaliziranog nadzora razrađenim sistemom sa teleskopskim kamerama na satelitima, čak mikroskopskih kamera, pokusi na životinjskim mozgovima kako bi raspleli nit kontrole uma . . . Oni razvijaju bespilotno bombradovanje sa zračnim obrtajima koji su već sijali smrt u zonama vojnih sukoba i robot vojnike. Istovremeno, pripremaju stapanje čovjeka i stroja, tehnokratski idealno, gdje udaljenost između očiju i zaslona i ruku i tipkovnice smanjuje izravnu povezanost s mozgom, čime još brže razvijaju super moć tehnologije. Ideal koji nije znanstvena fantastika, jer već postoji u laboratoriju koji “ugošćuje” različite vrste životinja sa elektronskim implantatima u mozgovima i sveučilišne infrastrukture koje se nadaju pripremi svijeta etički i pravno kako bi dočekali novi izum – **čovjek-stroj**.

Stvarnost stavlja jasnu ucjenu koju moramo da shvatimo ozbiljno: **ILI MI ILI ONI**.

I ja vjerujem da kako vrijeme prolazi, ova ucjena će se osjećati sve više i više kod ljudi, ali mi ćemo postati sve više i više bespomoćni. Moramo djelovati, na vrijeme, a mi smo već zakasnili. Novi fašizam je ovdje i nije se nametnuo, već je kupljen. Mi dugujemo nama samima da sabotiramo i sastavimo jak front protiv njega, neovisno o ideološkim i teorijskim razlikama.

Kako bi se borili protiv tehno-znanstvenog kompleksa, moramo se prilagoditi i prihvatiti novu tehnologiju i koristiti je protiv njih. Baš kao što Indijanci nisu mogli da pobijede Europske osvajače, revolucionari će nestati ako ne ažuriraju svoje načine djelovanja. Nažalost, ovo zvuči udaljeno, ali budućnost predviđa još veći pritisak navodeći jasno da ne postoji drugi način.

Zajedno sa pozivom na akciju, šaljem signal solidarnosti sa drugovima na globalnoj razini koji su se borili i koji se bore protiv tehno-znanstvenog kompleksa, države i kapitala unutar i izvan zatvorskih zidina.

Revolucionarni pozdrav svim ćelijama međunarodne mreže **ALF, ELF, IRF, FAI, Zavjeru Vatrenih Ćelija** i svim skupinama i organizacijama, anonimnim istomišljenicima koji

nisu dio globalne mreže, ali drže samostalno neslaganje – držite otpor, pobunu i revoluciju otvorenim.

- *Giannis Mihailidis, Koridallos zatvor*

P.S. 1

Začarani lov na ilegalne bjegunce iz Trikala zatvora, ljude koji su se usudili ismijati sigurnosne mjere u zatvoru, dokazujući im da ništa nije nemoguće – stavili su nam stvarne osmijehe na lice svojom borbenošću i hrabrošću u obrani svoje slobode. *Sretno, dok posljednji zatvor ne bude srušen, dok svi ne budemo slobodni!*

P.S. 2

Barikade u čitavom svijetu griju naša srca!

YANNIS MICHAILIDIS – Dikastiki Filaki Korydallou, A'Ptergia, T.K. 18110, Korydallos, Athens, Greece.

Anarhistička biblioteka

Anti-Copyright

8. 10. 2013.

Giannis Michailidis

Ovi ljudi su sistem, a sistem nam je neprijatelj
2013.

08.10.2013. abcbalkan.wordpress.com

<http://anarhisticka-biblioteka.net>